

Arrest

nr. 202 617 van 17 april 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESPERS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 26 oktober 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 augustus 2017 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 februari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 7 mei 2012 dient verzoeker een asielaanvraag in. Op 14 november 2012 worden de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd. Op 29 november 2012 wordt de beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 11 januari 2013 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 21 februari 2013 wordt voormelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Tevens wordt de beslissing genomen tot afgifte van

een inreisverbod. Op 23 januari 2017 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) voormelde onontvankelijkheidsbeslissing bij arrest met nummer 181 087.

Op 12 november 2013 dient verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 23 januari 2014 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Op 23 januari 2017 wordt bij arrest met nummer 181 088 door de Raad afstand van geding vastgesteld.

Op 11 augustus 2014 dient verzoeker een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 29 september 2014 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Op 23 januari 2017 stelt de Raad bij arrest met nummer 181 089 afstand van geding vast.

Op 2 september 2015 dient verzoeker opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 22 september 2015 wordt voormelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Op 23 januari 2017 verwerpt de Raad bij arrest met nummer 181 090 het ingediende annulatieberoep.

Op 28 augustus 2017 wordt de aanvraag van 11 januari 2013 ontvankelijk doch ongegrond verklaard. Tegen voormelde beslissing dient verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad die bij arrest nr. 202 615 van 17 april 2018 het beroep verwerpt.

Op 28 augustus 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris tevens de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 26 september 2017. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer, die verklaart te heten:

Naam + voornaam: L. C., J.

Geboortedatum: 29.03.1980

Geboorteplaats: Luanda

Nationaliteit: Angola

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 0 dagen (onmiddellijk) na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 29.11.2012, hem ter kennis gegeven op 05.12.2012.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het enige middel voert verzoeker de schending aan van “artikel 7, eerste lid, 1°, artikel 8, artikel 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet van 18.12.1980. Schending van artikel 8 EVRM. Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Schending van de materiële motiveringsplicht. Schending van de hoorplicht van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.”

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Eerste onderdeel.

Artikel 7, eerste lid, 10 vreemdelingenwet bepaalt dat de minister een bevel geeft wanneer de vreemdeling in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.

De beslissing stelt dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort en/of visum.

Verzoeker stelt dat dit niet werd onderzocht. Het paspoort van verzoeker werd niet nagekeken.

Er werd geen controle verricht.

De aanvraag verblijf op basis van artikel 9ter vreemdelingenwet werd op datum van de hier bestreden beslissing ontvankelijk doch ongegrond verklaard.

De ontvankelijkheidsbeslissing op die dag hield in dat verzoeker recht had op een tijdelijke verblijfstitel (attest immatriculatie) zodat moet aanvaard worden dat hij op die datum niet als illegaal verblijvend kon beschouwd worden.

Dit is nog des te meer het geval daar de aanvraag medische regularisatie dateerde van 2013 en verzoeker bijgevolg reeds ruim zeven jaar als een persoon met een ontvankelijke aanvraag diende beschouwd te worden.

Tweede onderdeel.

Dat artikel 74/13 vreemdelingenwet van toepassing is.

Dat zonder twijfel de bijlage 13 verder een beslissing tot verwijdering inhoudt gelet op art 1,6° van de Vreemdelingenwet.

Dat derhalve richtlijn 2008/115 van toepassing is.

Dat van zodra een Europese richtlijn van toepassing, gedaagde rekening dient te houden van de hogere normen van toepassing in gemeenschapsrecht.

Dat art. 41 van het Handvest van de Europese Unie (hierna: Handvest) als volgt luidt:

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

. het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

. het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,

. de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.

Dat zonder twijfel het hoorrecht werd geïncorporeerd in het Handvest.

Dat dit hoorrecht in tegenstelling tot de klassieke opvatting van hoorrecht van zeer algemene aard is en de facto inhoudt dat wanneer een bestuur verplicht is en in ieder geval wanneer men van plan is een beslissing te nemen tegen hem de bestuurde moet horen.

Dat het niet honoreren van deze verplichting kan leiden tot de vernietiging van de beslissing voor zover de bestuurde elementen had kunnen aanreiken die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden.

In het arrest M.G en R.N tegen Nederland van het Europees Hof van Justitie dd. 10.09.2013 wordt gesteld dat de nationale recht een eventuele schending van het hoorrecht als volgt dient te onderzoeken (overweging 38):

Met betrekking tot de door de verwijzende rechter gestelde vragen moet worden opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (zie in die zin met name arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, Jurispr. blz. 1-307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C-288/96, Jurispr. blz. 1-8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. 1-9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).

Dat verzoeker verwijst naar arrest 110832 van de RW dd. 27.09.2013. In het verzoekschrift had de verzoekster het volgende middel opgeworpen:

"Tweede Middel. Schending van de hoorplicht als algemeen beginsel behoorlijk bestuur. Schending van art 41 EU Handvest grondrechten van de Europese Unie (2000/C 364/01). Verzoekende partij is van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat thans werd afgegeven, zowel in strijd is met de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, als met artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie luidt als volgt: (...). Het bevel kan gegeven worden door de minister of door zijn gemachtigde. Traditioneel werd gesteld dat de vreemdeling niet op voorhand gehoord dient te worden, noch kennis genomen te hebben van het dossier, nu de hoorplicht, als algemeen beginsel van het behoorlijk bestuur, geen toepassing zou vinden in het Vreemdelingenrecht. Deze stelling moet echter worden herzien t.g.v. de inwerkingtreding op 1 december 2009 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waarvan artikel 41 "Recht op behoorlijk bestuur", lid 2, a) bepaalt dat dit recht inhoudt "het recht van

eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen Volgens artikel 41, lid 1 is dit artikel strikt genomen alleen gericht tot de instellingen van de Europese Unie en verplicht het dus niet de lidstaten. Krachtens de toelichting bij artikel 41 is het recht op behoorlijk bestuur evenwel door de rechtspraak van het Hof van Justitie en van het Gerecht van eerste aanleg erkend als een algemeen rechtsbeginsel, zodat het als dusdanig kan worden ingeroepen. De vreemdeling kan vragen dat de belangrijkste elementen van de verwijderingsbeslissing, met inbegrip van de informatie m.b.t. de rechtsmiddelen, schriftelijk of mondeling worden vertaald in een taal die hij begrijpt of waarvan men redelijkerwijze kan veronderstellen dat hij die taal begrijpt; dit wordt uitdrukkelijk vermeld in de beslissing (art. 74/18 Vw). Verzoekende partij is dan ook van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat haar thans automatisch betekend werd, diende te worden voorafgegaan door een gehoor. In casu werden artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de hoorplicht manifest geschonden."

Dat in casu de Raad als volgt motiveerde op het middel:

2.2.2. Verzoekster betoogt dat een verhoor het bevel om het grondgebied te verlaten had moeten voorafgaan. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat verzoekster wordt bevolen om het Schengengrondgebied te verlaten, omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Dit inhoudelijke motief dat aan de basis ligt van de beslissing wordt door verzoekster niet betwist. Verzoekster zet in zijn verzoekschrift niet uiteen welke argumenten hij wenst aan te brengen in het kader van zijn "hoorrecht" dat van enige invloed kan zijn op de wettigheid van de bestreden beslissing. Het tweede middel is ongegrond.

Dat verzoeker nog verwijst naar arrest nr. 126 158 van 24 juni 2014 in de zaak RvV 154 674/n, Valderrama Correa t. Belgische Staat, waar de toepassing van het hoorrecht grondig in uiteengezet wordt.

Dat de Raad derhalve de toepassing van art. 41 van het Handvest per definitie niet uitsluit en uit de bewoordingen van de motivering kan zelfs afgeleid worden dat de Raad wilde ingaan op de toepassing van art. 41 van het Handvest doch de verzoekster verzuimd had enige concrete elementen aan te voeren die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Welnu, verzoeker meent zich in deze situatie te bevinden: in casu is het bevel om het grondgebied te verlaten gebaseerd op het beweerd niet in bezit hebben van een geldig visum.

Wanneer verzoeker gehoord was had hij dit kunnen weerleggen.

Indien verzoeker gehoord was geweest, had hij kunnen wijzen op zijn ernstige medische problemen.

Hij had ook kunnen wijzen op zijn gezinssituatie met name met zijn zus, nicht en andere familieleden in België.

Hij had elementen kunnen aanbrengen met betrekking tot de proportionaliteitsafweging die in het kader van artikel 3 en 8 EVRM diende te geschieden, zoals de inbedding in de Belgische maatschappij van hemzelf, zijn (toen) toekomstige echtgenote en zijn familie ondermeer een in België gevestigde broer en schoonzus en neven en nichten.

Er is bijgevolg geen rekening gehouden met artikel 74/13 vreemdelingenwet, noch werd een proportionaliteitsafweging gemaakt conform artikel 8.2 EVRM, en evenmin werd het hoorrecht gerespecteerd.

Deze schendingen leiden ieder op zich tot vernietiging, minstens in hun samenhang.

Derde onderdeel.

Er wordt een termijn van 0 dagen (onmiddellijk) gegeven bij toepassing van artikel 74/14 §3,4° vreemdelingenwet.

Als motief wordt gegeven dat verzoeker een bevel van 29.11.2012 niet zou opgevolgd hebben.

Dit bevel kan vijfjaar later geen basis meer vormen om deze beslissing van geen termijn te nemen. Het bevel is reeds verwerkt ondermeer door de ontvankelijkheidsverklaring van de aanvraag tot medische regularisatie die in 2013 werd ingediend en in 2017 werd beslist.

Dit artikel houdt verder geen verplichting in, maar een mogelijkheid ('kan').

Het gaat bijgevolg om een discretionaire bevoegdheid en geen automatisme.

Wanneer het artikel wordt toegepast dient dan ook specifiek gemotiveerd te worden, en de loutere verwijzing naar één oud bevel om het grondgebied te verlaten gedateerd op 29.11.2012 is niet afdoende als motief. Integendeel: het verloop van een zo lange termijn had precies moeten leiden tot een specifieke motivering waarom dit bevel dan toch een grondslag voor toepassing zou vormen."

2.2 In het eerste onderdeel betoogt verzoeker dat vooraf aan het afleveren van het bevel niet werd onderzocht of verzoeker in het bezit is van een geldig paspoort en/of visum. Er is geen controle verricht. Bovendien kon verzoeker door de ontvankelijkheidsbeslissing van de medische aanvraag niet als illegaal verblijvend worden beschouwd.

Verzoeker gaat eraan voorbij dat de bestreden beslissing tezelfdertijd werd genomen als de aanvraag die hij indiende op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Een dergelijke aanvraag staat open voor vreemdelingen die niet beschikken over een verblijfsrecht in België. Daarmee erkent verzoeker zelf niet te beschikken over de vereiste documenten. Daarenboven merkt de Raad op dat in het eerste onderdeel verzoeker geenszins de feitelijke en juridische vaststelling, die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, betwist. Hij betwist immers geenszins dat hij inderdaad niet beschikt over een geldig visum.

Verzoeker beperkt zich dan ook tot een louter theoretische discussie, die de wettigheid van de bestreden beslissing niet aantast.

Het eerste onderdeel is niet gegrond.

In het tweede onderdeel uit verzoeker een uitgebreide theoretische uiteenzetting met betrekking tot het recht om gehoord worden. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 41 van het Handvest merkt de Raad op dat dit artikel en het erin vervatte recht om gehoord te worden krachtens artikel 41, eerste lid van het Handvest blijkt uit de rechtspraak van het Hof van Justitie dat een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, punt 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, een schending van het hoorrecht oplevert.

In concreto betoogt verzoeker dat hij heeft kunnen wijzen op een ernstige medische toestand aangezien er een aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet aanhangig was. Verzoeker gaat er daarmee evenwel aan voorbij dat de aanvraag op grond van artikel 9ter tezelfdertijd werd genomen als de bestreden beslissing en door dezelfde ambtenaar, hetgeen erop wijst dat met de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wel degelijk rekening werd gehouden met de beoordeling van de medische omstandigheden. Verzoeker diende bij de Raad een afzonderlijk beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing in, dat werd verworpen bij arrest met nummer 202 615 van 17 april 2018.

Met betrekking tot artikel 8 van het EVRM duidt verzoeker erop dat hij had willen wijzen op zijn gezinssituatie, met name met zijn zus, niet en andere familieleden in België. Evenwel beperkt verzoeker zich tot algemene verklaringen, doch voert hij geen enkel element aan waarom de loutere aanwezigheid van hemzelf en zijn zus en niet en andere familieleden tot een positieve verplichting heeft kunnen leiden in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Ten slotte toont hij om dezelfde redenen niet aan welk belang hij heeft bij de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, dan wel artikel 8 van het EVRM. Hij heeft immers niet aannemelijk gemaakt dat hij een gezins- of familieleven heeft in België, laat staan dat het om een beschermenswaardig gezinsleven zou gaan.

In het derde onderdeel van het middel betoogt verzoeker dat hem een termijn van 0 dagen wordt gegeven om het grondgebied te verlaten en dat de verwerende partij daarbij verwijst naar een oud bevel van 29 november 2012 hetgeen geen grondslag kan vormen om een termijn van 0 dagen toe te kennen.

De Raad merkt op dat sinds de kennisgeving van het bevel op 26 september 2017 en tot op heden verzoeker geen uitvoering heeft gegeven aan het bevel en evenmin blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verwerende partij tot op heden overging tot een maatregel om de verwijdering gedwongen ten uitvoer te leggen. Aldus is de termijn van 30 dagen, zijnde de maximumtermijn die de wetgever voorziet, ruimschoots overschreden en toont verzoeker geen belang aan bij zijn betoog dat niet afdoende werd gemotiveerd betreffende de duur van de termijn om het grondgebied te verlaten.

Het enige middel is, in al zijn onderdelen en in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien april tweeduizend achttien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN